

KRISTY WOODSON HARVEY

DOM NA SUNSET LANE





KRISTY WOODSON HARVEY

DOM NA SUNSET LANE



Preložila Katarína Kvoriaková



Kristy Woodson Harvey
A HAPPIER LIFE

Copyright © 2024 by Kristy Woodson Harvey
All rights reserved

Cover Design © Iveta Malá
Translation © Katarína Kvoriaková, 2025
Slovak edition © DOT. vydavateľstvo, s. r. o., 2025

ISBN 978-80-69071-49-0

Drahí Johnsonovci,

*Lee a Tricia, Brooke Smithová, Alee Halseyová a Ann Rollinsová,
túto knihu venujem vám, najlepším susedom a drahým priateľom, za to,
že ste prebudili život jedného zabudnutého domu a o dvadsaťpäť rokov
neskôr ste sa stali inšpiráciou pre tento príbeh.*

Prológ



Dom na Sunset Lane: prví osadníci

My domy prežívame ľudí, ktorých milujeme. Nás, čo sa vi-
nieme ulicou Sunset Lane v meste Beaufort, s rovnakým
dreveným obložením, postavili lodiari, ktorí kedysi objavili tento
prístav. Stáli sme tu plné hrdosti, mladé, novučičké, vôbec netu-
šiac, čo nám prinesie budúcnosť. Veď ako by aj? V roku tisícšedem-
stošesťdesiatdeväť sa na tomto mieste nenachádzalo okrem nás nič.
Boli sme jej prvými osadníkmi, presne ako rybári, lovci veľrýb či
obchodníci s loďami, ktorí v nás našli svoje domovy. Vo mne sa usa-
dila rodina Saint Jamesovcov – moja rodina.

Hneď sme pochopili, aké je naše poslanie – starať sa o ľudí, ktorí
sa uchýlili medzi našimi drevenými stenami, pochádzajúcimi neraz
zo starých lodí, na ktorých sa priplavili. Lúbili nás, zaplnili nábyt-
kom a posteľnou bielizňou, ušomranými starými rodičmi a milova-
nými uplakanými novorodencami. Naším údelom bolo zapamätať
si každé slovo, výdych, uchovávať tajomstvá, nezabudnúť na úspe-
chy, bôle ani radosti a poskytnúť im útočisko.

Na našej Sunset Lane číslo sedem sa slnko ešte aj dnes odráža
od vôd kanála, ktorého vlny pomaly a vytrvalo obmývajú piesočný
breh. A pri pohľade na nás ľudia naďalej žasnú; nad stavbami, ktoré
tu stoja od čias, keď Amerika ešte nebola Amerikou.

Spomedzi nás všetkých, ktorí sme tu kedysi stáli, iba ja aj po dvestopäťdesiatich štyroch rokoch stále patrím jedinej rodine – Saint Jamesovcom. Ostatní na tejto ulici prešli mnohými rukami, majitelia ich predali, ďalší oblepili novými tapetami, zahalili do moderných odtieňov a nasťahovali sa do nich noví ľudia, ktorých príbehy ukryté v ich obydliach až tak nezaujímal. To, že som bol odjakživa domovom jednej rodiny, by ma malo naplňať hrdosťou. Lenže už takmer päťdesiat rokov vo mne nik neprebýva. Nikto potichu nespieva koledy, po mojich chodbách necupkajú žiadne psie labky ani nikto nesfukuje sviečky na narodeninovej torte. Tieto okamihy však nie sú tým, čo mi naozaj chýba. Najväčšmi totiž túžim po tom zvuku, keď sa otvárajú dvere, keď cez popraskané okná prenikne dnu morský vánok, keď moju kuchyňu zaplaví vôňa koláčov, sušienok, pečeného mäsa a prostý smiech bežných dní.

Miloval som každú generáciu rodiny, ktorú mi dané dni priniesli. No najšťastnejšie roky, tie najlepšie časy som zažil s Becks a Townsendom Saint Jamesovcami a ich deťmi Lonom a Virginiou. Občas, keď ma premkne ozajstný smútok, upnem sa na zrnká piesku, zavrtané medzi parketami, a spomínam, ako Virginia s Lonom vtrhli dovnútra, mokrí a špinaví, s takým obrovským jasotom, že keby som mal slzy, v tom okamihu by som od šťastia zaplakal. Mama Becks ich nikdy nevyhrešila, namiesto toho deti zabalila do osušiek, vybozkávala a nabrala im z domácej jahodovej zmrzliny, ktorú potom veselo lízali na mojej širokej priestrannej verande. Vďaka šikovným staviteľom som orientovaný na juh, čo mi umožnilo rodinu udržiavať v lete v chlade, a v zime v teple.

Kedysi som pochabo veril, že stretnutia a povestné slávnostné večere, priatelia, zábava – to všetko vydrží naveky. A predovšetkým obrovská láska mojej rodiny, taká veľká a živá, že som ju cítil až v samotných základoch. Roky som dúfal, modlil sa a prial si, aby sa znova vrátili, po tom, čo dvadsiateho ôsmeho augusta tisícdeväťstosedemdesiatšesť Rebecca a Townsend Saint Jamesovci nečakane zmizli. Iba ja poznám ich skutočný príbeh a po celý čas ukrývam pravdu, keby sa náhodou našiel niekto, kto by ju chcel raz odhaliť.

PROLÓG

Nuž, taký je osud starých domov. V istom okamihu našich zdanlivo nekonečných životov môžeme upadnúť do zabudnutia. A tak lipneme na radoostiach a tajomstvách, ktoré sú navždy uchované v našich múroch, kým si na nás niekto opäť raz nespomenie.

Keaton



(Ne)vítaná

Dnes ma povýšia. Alebo ešte niečo lepšie,“ hovorím si v duchu, kráčajúc vysvietenou presklenou chodbou firmy All Welcome, kde pracujem už dvanásť rokov. Nastúpila som sem hneď po škole. Zaoberá sa životným štýlom. Všimnite si jej názov. All Welcome totiž znamená „všetko je vítané“. Allison, naša riaditeľka a moja osobná hrdinka, týmto heslom doslova žije. Dušuje sa, že práve tento štýl myslenia stojí za úspechom značky, ktorú budovala trinásť rokov. Nuž, kto som ja, aby som ju spochybňovala? Ak toto pozitívne myslenie funguje, tak teraz je správny čas s ním začať.

Keď sa míňam s Casey, našou stážistkou, žmurkne na mňa a rukou naznačí gesto víťazov. Jej povzbudenie ma nakopne, aj keď predstava, že na pohovore o „mojej budúcnosti v All Welcome“ bude aj Jonathan, hlavný personalista a môj bývalý, mi zvierá žalúdok. Rozišli sme sa asi pred mesiacom, po roku a pol chodenia. Rodine som to ešte nepovedala. Už teraz počujem svoju mamu: *Nerada do toho vstupujem, drahá, ale ten chlap stále pracuje vo firme svojej exmanželky. A ty robíš rovno pod ním. Priam si koleduješ o katastrofu.*

Napriek jej komentárom som bola vždy hrdá na to, že Jonathan – ktorý, podotýkam, na začiatku nášho vzťahu nebol mojím priamym nadriadeným –, Allison a ja sme dokázali vychádzať a spolupracovať

bez najmenších problémov. Podľa Allison a Jonathana je to tým, že ich vzťah patril do dávnej minulosti. No a teraz tam patrí aj ten náš. Keď som sa pred pol rokom nasťahovala k Jonathanovi, uvedomili sme si, že jediné, čo nás spája, je práca. Dnes sú z nás troch teda znovu iba kolegovia. S trochu trápnuu súkromnou minulosťou, to áno, ale napriek tomu iba kolegovia.

Zamierim do najmenšej zasadačky. Je to jediná miestnosť vo firme, ktorá nemá presklené steny, takže poskytuje viac súkromia. A práve tu zvyčajne dochádza k rozhovorom o povýšení.

Ako som predpokladala, Allison už dorazila. Presnosť je výsadou kráľov, hovoríeva. Patrí k jej najväčším prednostiam. Tie ostatné, ako som mala možnosť sa osobne presvedčiť, sú úprimnosť, zmysel pre inovácie a výnimočnosť. Ako motivačná rečníčka dostáva päťciferné sumy za to, že chodí do rôznych spoločností presviedčať zamestnancov, že môžu naplniť svoj potenciál. Každoročne organizuje veľkolepú konferenciu All-fest, ktorá vypredáva štadióny. Vyдалa záplavu motivačných diárov a zápisníkov, je autorkou štyroch bestsellerov, ktoré ocenili aj New York Times. Jej poslednú knihu sme sa dokonca rozhodli vydať sami, v našej firme. Bola z toho veľká nervozita, no nakoniec išlo všetko tak dobre, že tento rok k nej pribudne niekoľko ďalších zmysluplných titulov tohto žánru.

Tento obraz dokonale zodpovedá značke a človeku, ktorý inšpiruje ženy v nasledovaní svojho sna. Keď otvorím dvere do zasadačky, vidím Allison, ako si vykračuje po tichom, bezmotorovom bežekom páse v rohu miestnosti. Celá budova je plná strojov na cvičenie, dokonca i jej kancelária, pretože nemá čas pravidelne športovať. No vďaka týmto strojom si môže uctiť svoje telo aj ducha každý deň – to sú jej slová, nie moje. Allison je vskutku úžasná. Pri týchto myšlienkach ma okamžite zaplaví pocit viny. Už si ani nespomínam, kedy som naposledy cvičila.

„Och, ahoj,“ vyjachtám smerom k Jonathanovi, ktorý za stolom presúva horu papierov. Predpokladala som, že rozchod bude ťažší, keďže sa vídame každý deň v práci, no teraz cítim, že to už mám za sebou. Aj v tridsiatich siedmich rokoch má popolavé blond vlasy

a veľké hnedé šteňacie oči. Je to dobrý chalan. Síce už nie *môj*, no i tak dobrák od kosti. Dovolil mi zostať v jeho byte, kým si nenájdem niečo vlastné. Slušné bývanie v rámci mojich možností je však v New Yorku očividne nedostatkový tovar. A náš rozchod mi ukázal, že nemám ani len gauč u priateľov, na ktorom by som mohla zakotviť. Ako posledná možnosť mi teda zostáva ísť k rodičom, čo hádam nebude nutné.

Na stole čaká pohár s vodou, domyslím si, že asi pre mňa. Posadím sa a šokovane pozorujem, ako Allison prestáva cvičiť. Zvyčajne v tom pokračuje aj počas schôdze, a keď rozpráva, jej dych sa postupne zrýchľuje. Ku koncu už musím jej slová tlmočiť, lebo som jediná, kto jej rozumie. Zvláštne, ale tá žena sa vôbec nepotí.

„Keaton, Keaton, Keaton,“ zaspieva a posadí sa na stoličku. „Naše zázračné dievča.“

Sedím na kraji stoličky a pod stolom mám prekrížené prsty na znak šťastia.

„Pozvala som ťa sem, aby som ti oznámila, že som tehotná,“ vysype.

Uf. Nečakala som, že si vypočujem práve toto. Zhíknem. Vedela by som, keby mala vážny vzťah. Preto mi napadne, či náhodou nebola na umelom oplodnení. No ako poznám Allison, vyrukovala by s procedúrou bez pričinenia spermií. Čisto ženská záležitosť. To si viem u nej predstaviť. A výborne by to korešpondovalo s jej značkou. Rozmýšľam, ako sa chce, preboha, starať o dieťa, keď je prakticky nonstop v práci. O to som si však istejšia, že ma teraz povýši, keďže vo svojom stave už na seba nemôže preberať ďalšie povinnosti.

„To je vynikajúca správa, Allison,“ zapištim. „Keby si čokoľvek potrebovala, som tu pre teba.“

Usmeje sa a tvár jej zaleje nadpozemská žiara. Načiahne sa ku mne a chyť ma za ruku. „Som rada, že to hovoríš, lebo naozaj od teba niečo potrebujem.“

Pery sa mi roztahujú do širokého úsmevu, krátko blysnem pohľadom po Jonathanovi. No on sa tvári, ako keby... mal zápchu. A to

sa mu nikdy nestáva, delíme sa predsa o spoločnú kúpeľňu v jeho dvojizbovom byte. Možno ho trápi, ako Allisonino tehotenstvo ovplyvní jeho prácu, čomu dokonale rozumiem. No teraz tu bude mať mňa – v mojej novej rohovej kancelárii s ohromným výhľadom a tučným platom. Prevezmem na seba časť jeho úloh. Toto všetko vkladám do jediného letmého pohľadu, no nezdá sa, že by niečo z toho postrehol.

Allison mi opäť zľahka stisne dlaň. „Potrebujem, aby si sa vysta-chovala z Jonathanovho bytu.“

Nechápavo sa zadívam na Jonathana. „Veď si hľadám nové bývanie a...“ stíchнем. Moje mozgové bunky sa začnú pomaly preberať a mne to pomaly docvakne.

Vyslobodím si svoju spotenú ruku a odpijem z pohára s vodou. Presne v tej chvíli začujem zvonivý smiech. „Ach, prepána, tehotenský mozog,“ zvolá Allison. „To dieťa čakám s Jonathanom a chystám sa k nemu nasťahovať. Môj byt je pre nás príliš malý.“

Vôbec som to neplánovala, ale voda mi zabehne a vyprsknem ju rovno Jonathanovi do tváre. Ten nehne ani brvou, iba nahodí kajúcny výraz. Asi budem vracáť.

„S mojím Jonathanom?“ zasipím.

Allison sa pohľadovo uškrnie. „Nuž, teraz patrí mne,“ poznamená a pohladká si neuveriteľne ploché brucho.

Jonathan len potichu pípne: „Allison, nie som si istý, či by som to takto povedal.“

Ďalší úsmev. Z výrazu jej tváre možno jasne vyčítať: Čo nepovieš?

„Ja... Čože? Nie. Nemôžeš. To nedáva...“ neviem sa vykoktať.

„Neboj sa,“ skočí mi do reči Allison. „Pošleme niekoho po tvoje veci.“

„To je vlastne to posledné, čo ma teraz trápi.“ Obrátim sa k Jonathanovi a v duchu počítam. Rozišli sme sa iba pred mesiacom. „Ako dlho to už trvá?“

„Som v dvanástom týždni,“ odvetí Allison a zaklipká mihalnicami na Jonathana.

„Prosím?“ zvolám a až vtedy mi dôjde, prečo sedíme v odhlučnenej

zasadačke. „Zbláznil si sa?“ otočím sa smerom k Jonathanovi. „Veď len pred pol rokom som sa k tebe nastahovala! To ty si ma prehovoril, aby som sa zbavila svojho bytu!“

„Veľmi ma to mrzí,“ utrúsi Jonathan. „Bolo také zjavné, že to medzi nami nebude fungovať, že som... sa pohol ďalej skôr, než to bolo oficiálne. Spočiatku pre mňa vzťah s Allison nič neznamenal.“

„No potom sme si uvedomili, že sa stále ľúbime,“ doplní Allison. „A túžime po rodine. Naozaj dúfam, že ti to neublížilo, Keaton, no s Jonathanom sme sa zhodli na tom, že najsprávnejšie pre nás bude, keď opäť vedome vytvoríme pár.“

Vedome vytvorila pár? Čo je to za blbosť?! Vzkypí vo mne žľč, hoci za normálnych okolností si viem ovládať. Jej pokrytectvo je na mňa príliš. „Skutočne veríš tým svojim kecom?!“ vyhrknem, červená ako paprika. „Počúvaš sa vôbec?! Ach, veď úprimnosť a transparentnosť sú predsa mojou prednosťou,“ napodobním ju výsmešným hlasom.

„Mrzí ma, že to vidíš takto,“ vyhlási Allison. „Chceli sme ti totiž ponúknuť pozíciu riaditeľky marketingu. Pokiaľ však nie si oddaná značke, v tom prípade...“

Chceli ste mi ponúknuť pozíciu? Vyprsknem na ňu. „*Povýšenie?* Načo? Aby sme mohli úzko spolupracovať, zatiaľ čo ty sa vydáš za svojho bývalého a porodíš mu dieťa?“

„Ach, to nie. O svadbe tu nikto nehovorí,“ opraví ma Allison. „Dnes ju už považujem za zbytočný prežitok. Ale mysleli sme si, že keď sme my dokázali takto dobre fungovať po rozvode, možno by ste mohli aj vy...“

Pri týchto slovách je mi už jasné, že sa rozpláčem. A to je to posledné, čo by som chcela. Ja po tomto *zbytočnom prežitku* túžim. Chcem sa vydať. Nie za Jonathanu, to nie, ale vedomie, že ma podviedol, ma skutočne zraňuje. No zároveň to vysvetľuje jeho zhovievavosť, prečo ma hneď nevyhodil zo svojho bytu. Pocit viny je mocný nástroj.

„Je mi to ľúto, Keaton. Ver mi,“ prehodí potichu Jonathan.

„Nikdy by si sa nemal cítiť previnilo za to, že si vykročil na cestu svojho skutočného ja, drahý,“ vloží sa do debaty Allison.

Uprene sa na ňu zahľadím. Nemôžem uveriť, že som ňou bola

tak dlho očarená. Áno, je krásna, takým hipisáckym štýlom ako z Woodstocku. Rozpráva potichu, až sa k nej musí človek nakloniť, aby ju počul. No je tiež mimoriadne sebecká. Vždy sa všetko krúti len okolo nej. Viem to a vždy som jej to odpustila, lebo som verila, že v hĺbke duše je dobrý človek.

Keď som v lete po absolvovaní tretieho ročníka v Chapel Hill v Severnej Karolíne, kde sme obe študovali, získala stáž v All Welcome, mala som pocit, akoby som vyhrala v lotérii. Zdalo sa mi, akoby nás dokopy zviedol osud. Hneď bolo jasné, že po skončení školy u nej budem pracovať. Tušila som, že Allison zmení svet. A tak sa aj stalo. Preto mi padne zaťažko vychrliť nasledujúce slová: „Prečo som ti to, ja sprostá, po celý čas hltala aj s navijakom?! Do bodky som dodržiavala tvoj program. No keď sa na všetko pozriem s odstupom času, nemám sa o nič lepšie, nie som osvietenejšia, ako som bola na začiatku.“

„Čo myslíš tým *dodržiavala*?“ nechápe Allison.

Prížmúrim oči. „Áno, dodržiavala. Teraz si už ráno ani len neusteliem posteľ.“ *Pretože na to nemám čas, keďže v podstate riadim tvoju spoločnosť, dodám v duchu.*

Allison zalapá po dychu. „Ustlať si je pravidlo číslo jeden, prvý a základný zvyk. Vypiješ aspoň osem pohárov vody denne? Hýbeš sa určených tridsať minút?“

„Ani náhodou,“ vyhlásim spurne a ako dieťa si zaťato prekrížim ruky na hrudi. Viem, že toto priznanie ju urazí.

„Základné zvyky nie sú zasa až také ťažké, pokiaľ si odhodlaná,“ vysvetľuje karhavo. „Keaton, možno by sme sa mali pozrieť na to, prečo si sama sebe dovolila takto sa zaseknúť.“

„Lebo celá táto firma je jeden obrovský nezmysel, Allison! Stavia na tom, že ženy sa necítia dosť dobré, ak nie sú dokonalé, motivované a úspešné ako ty!“ Viem, že som zašla príďaleko. Základným kameňom All Welcome je, že každý môže nájsť svoje šťastie, pokiaľ si vytvorí čas, aby robil to, čo ho inšpiruje. A Allison s tým ľuďom pomáha. No napriek tomu musím udrieť tam, kde to zabolí najviac.

Smutne sa na mňa usmeje. Cítim, ako sa vo mne bijú ľútosť s nenávisťou. „Keaton, nerada to hovorím, ale myslím si, že tvoja cesta v All Welcome sa chýli ku koncu. Spontánne nesprávnou reakciu v napätej chvíli môžem prehliadnuť, ale nemôžem dovoliť, aby túto spoločnosť tvorili ľudia, ktorí neveria jej filozofii.“

Vtedy konečne zasiahne Jonathan. „Počkaj, možno nie je úplne na mieste vyhodiť ju práve teraz...“

Isteže, veď prečo by som nemala *zažalovať* spoločnosť za neoprávnené ukončenie pracovného pomeru? „Nie!“ vykriknem. „Keď som prepustená, tak som prepustená!“

„Možno by sme mohli prediskutovať твоju predstavu o odstupnom,“ navrhne Jonathan váhavo v snahe urovnať niečo, čo sa už vymklo spod kontroly.

„Vlastne,“ začne Allison, naďalej tým svojím uhladeným spôsobom, „mám pocit, že ponúknuť Keaton odstupné by bola urážka. Akoby sme jej tým povedali, že neveríme v jej schopnosť začať odznova. A to, skrátka, nie je pravda. Ja jej verím. Verím v jej silu a krásu jej snov.“

Chce sa mi vracať. Na toto už ozaj nemám čo povedať.

„V poriadku,“ povie Jonathan a vstane od stola. „Allison, možno sa dopúšťame unáhleného rozhodnutia.“

Žiadne odstupné, väčšia žaloba. Napriek svojmu učeniu Allison nie je príliš zdatná obchodníčka. A presne preto ma potrebovala. Náplň mojej práce sa beztak až priveľmi odklonila od pozície marketingovej manažérky. Riadila som všetky marketingové stratégie, ako sú reklama a platené umiestnenie reklamy a našich produktov. Taktiež som dohliadala na všetky účty na sociálnych sieťach spoločnosti (čo technicky patrí pod iné oddelenie), zabezpečovala som hostí do Allisoninho podcastu, počas roka som manažovala kampaň štyroch kníh, ktoré spoločnosť vydala pod značkou svojho firemného vydavateľstva, zúčastňovala som sa prakticky každej schôdze a tak ďalej.

S Allison sme takmer neustále na niečom pracovali. Spolu sme sa smiali. Snívali. Nevedela som si ani len predstaviť, že by to mohlo

zájsť až sem. A netušila som, čo by si bezo mňa počala. Nuž, tak sa zdá, že to čoskoro zistím.

Vstanem. „Chcem, aby ste všetky moje veci poslali do domu mojich rodičov,“ poviem Jonathanovi. „A neopováž sa zabudnúť na môjho psa.“

Nemienim sa k nim nasťahovať, uistujem sa v duchu. Zostanem iba dovtedy, kým si nenájdem byt. Mám niečo našetrené a, navyše, mohla by som sa na chvíľu uchýliť k bratovi.

Keď sa vyrútim z budovy, hneď mu zavolám, aby som sa mu posťažovala a požiadala ho o pomoc. Bez okolkov ma odmietne. „Keaton, nemôžeš zostať u mňa.“

Zamrzem. „Harris! Nežartuj, veď si intenzívne hľadám byt.“ Vzápätí mi svitne. Brat je môj najlepší priateľ. Vo svojom byte by ma nechcel iba z jediného dôvodu. „Máš tam teraz nejakú ženskú, čo? A nepovedal si to našim. Ani mne. Čo sa to s tebou deje?“

„No, nepáčilo by sa ti to,“ odvetí pokojne.

„Koľko má? Dvadsaťtri?“

„Približne.“

„Harris, spamätaj sa! Rozíď sa s ňou a aspoň raz vo svojom sprotom živote uprednostni sestru!“

„Keat, mám ťa rád, ale skús sa trochu zamyslieť. Nebolo by skvelé, keby si za odstupné, čo ti dali, niekam na chvíľu vypadla?“

„Ibaže ja som žiadne nedostala,“ hlesnem. „Allison by tým vyslala vesmíru signál, že nedôveruje mojim schopnostiam začať odznova.“

„Do-ooobre,“ zatiahne Harris. „No aj tak so mnou nemôžeš počítať. Ale zoženiem ti právnik.“

Pri bráne do domu, kde bývajú moji rodičia, zadám do klávesnice kód. Ich byt sa nachádza iba pár blokov od mojej kancelárie. Dvere sa otvoria.

„Mama vravela, aby som sa k nemu nepresťahovala,“ vzdychám nahlas do telefónu, kým vchádzam do výtahu. Hovorím to však skôr sebe ako Harrisovi. „Mala som ju počúvať.“

„Ach, Keat, je mi to ľúto,“ povie brat súcitne. „Pozri, pomôžem ti s hľadaním. Niečo vymyslíme, dobre?“

„Ďakujem,“ zašepkám. „A pomôžeš mi nájsť aj novú prácu?“ *Ach, preboha, ja nemám prácu!* Premkne ma hrôza. „Musím už ísť,“ zahlásim Harrisovi. Keď zložím, vyhrknu mi slzy a zveziem sa na podlahu výtahu. Nohy mi zrazu oťažujú a neudržia už váhu môjho tela. Do tej práce som vložila všetko a zrazu z nej odchádzam. Nemám žiadne záľuby. Nepracujem nikde ako dobrovoľníčka. Všetko, čo zjem, pochádza buď z mrazničky, alebo z donášky. Veď kto má dnes čas variť? Nemám prakticky žiadnych priateľov, lebo kedy by som sa s nimi stretávala? Môj spoločenský život tvorí Jonathan, Allison a ďalší kolegovia z práce. A teraz je to všetko... preč.

Dvere výtahu sa otvoria a nastúpi žena s chodúľkou. „Dobrý deň, pani Ellisová,“ pozdravím ju malátne.

„Ach, drahá,“ začne. „Čo robíš na tej zemi?“

„Zlý deň,“ odvetím.

„Vždy je dobré navštíviť rodičov, keď máš zlý deň,“ vlúdne sa na mňa usmeje.

Prikývnem, no vzápätí ma zaleje pocit ešte väčšej hrôzy. Horšie než rozchod a strata zamestnania je povedať mame, že mala pravdu.